

Dengang – det var sidste efterår – var der også en vis presseinteresse omkring det. Da var det især Det Fri Aktuelt, som prøvede på at grave sig ned i sagen. Der er så gået nogen tid siden da, og uden større presseinteresse har der stadig væk kørt spørgsmål og svar mellem Retsudvalget, Justitsministeriet, Erhvervsministeriet og erhvervsministeren. Der har været overvejelser om, hvad man kunne gøre på det lovgivningsmæssige område, for så vidt angår spørgsmålet om at få fastslået et ejerskab bag et rederiforhold, og hvad det ellers kan være.

Overvejelserne i det danske Folketing har fundet sit modstykke i det norske Storting, hvor man sidste sommer vedtog noget a la vores motiverede dagsordener, som gik ud på, at man skulle overveje, om der var noget at komme videre med i så henseende. Overvejelserne her i Folketinget har især kørt i Erhvervsudvalget i efteråret, og jeg har som erhvervsordfører været til adskillige forhandlinger hos daværende erhvervsminister Mimi Jakobsen for at høre, om man kunne komme videre ad den vej.

Det efterforskningsmæssige og problemet med at komme ind bag og lirke op for, hvad det egentlige handlingsforløb bag det er, har ikke været let. Jeg har ikke på nogen måde opfattet dette som et forsøg fra myndighedernes side på at stikke hovedet i busken eller lave numre eller prøve at slippe over, hvor gærdet var lavest. Mit indtryk har været, at man har holdt sig til de personer, som ifølge dansk lovgivning strafferetligt og på anden måde var ansvarlige i denne sag, og det er altså rederne.

Jeg kan da godt følge dem, der siger: Man har fundet nogle, der i hvert fald er ansvarlige, og dem har man fået dømt. Det er jo godt nok, men er det tilstrækkeligt? Vi kan jo ikke leve med, hverken vi, der har ansvaret for den danske lovgivning – fremadrettet i hvert fald – eller myndighederne, som skal udøve neutral uvildig retfærdighed, herunder også domstolene, hvis der var nogen, der et eller andet sted går rundt og måske er endnu mere skyldige end nogle rederne.

Vi kender alle til teorierne, der har været beskrevet sidste år i Det Fri Aktuelt. Nu har jeg ikke fulgt så nøje med i de overordnede beskrivelser i Jyllands-Posten, men jeg har prøvet at se efter, om der er kommet nye oplysninger frem. Men det set-up, som man opererer med en gang imellem, vil jeg venligt som tidligere tilhørende den journalistiske verden karakterisere som spændende. Det vil sige, at det eksotiske eller

det, man har set udtænkt eller beskrevet, er spændende.

Det er jo en gyserhistorie af rang. Det er jo international organiseret kriminalitet i topklasse, hvis det er det, der er tale om. Hvis der virkelig er tale om, at der er en kreds af personer, der slutter sig sammen, får shinet et gammelt skibsvrag op, får det forhøjet i forsikringssum og så ser sig om i verden efter, hvor der er den mindste risiko, hvor erstatningerne er lavest, hvor straffen er lavest for at få en eller anden ulykke til at indtræffe for det her skib og så sender det i passagerfart mellem Danmark og Norge, fordi vi her ikke har så kraftige erstatningsudredninger for tab af forsørger, som man har i f.eks. USA. Vi har ikke dødsstraf i Danmark. Vi har livsvarigt fængsel, men alligevel. Vores regler og vores retspolitik er skruet helt anderledes lempeligt sammen end i forhold til USA f.eks. Og så sætter de i forbryderisk henseende det her i værk, og der er 167 mennesker – eller hvor mange var det præcis? – der mister livet på sådan en svinestreg eller en forbryderiskhed ud over alle grænser for at sige det lige ud.

Hvis det er det, der er tilfældet, så vil alle gode kræfter være med til at få det afsløret, ingen tvivl om det. Men jeg har indtil nu følt, at med de svar, vi har fået fra Justitsministeriet og fra andre instanser, er vi nået ind til benet. Der er ingen tvivl om, at man i det danske politi havde viden om, hvordan skibsregisteret i Bahamas så ud på det tidspunkt. Men som tidligere ordførere har været inde på – nu har jeg desværre ikke hørt ministerindlægget, for vi sad i Retsudvalget og arbejdede indtil for et øjeblik siden – og som alle udredninger går på, så har man kendt til disse forhold, men man måtte henholde sig til det, som var det sikre, og hvor man kunne få en dom.

Man har jo også ved anklagemyndigheder og danske politimyndigheder en pligt til at gå efter det, man mener kan holde, og de forhold, hvor man kan fremlægge bevis. Hvis man kastede sig ud i anklager mod sådan mere eller mindre imaginære forbryderringe, som man ikke har indicier for eller beviser på, ville det jo bare føre til et ydmygende nederlag. Ja, det er et spørgsmål, om man overhovedet ville kunne få indledt sådan en retssag, og om der på forsvarlig vis kunne rejses tiltale.

Så det er baggrunden for, at det kom lidt spredt og måske lidt stykvis fra min side, men jeg mister ikke interessen for denne sag.